

Μελίσα ντε λα Κρουζ

Γ⁰¹ Γαλαζοαίματοι

ΟΙ ΠΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

βιβλίο

7

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: GATES OF PARADISE
Από τις Εκδόσεις HYPERION, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Γαλαζοαίματοι (Βιβλίο 7) – Οι Πύλες του Παραδείσου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Melissa de la Cruz
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Ανδρεάδης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Melissa de la Cruz, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Daniela Migliorisi/BlueSkyImage/
www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0918-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0919-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Μελίσα Ντε Λα Κρουζ

*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*

Για τη Γαλαζοαίματη οικογένειά μου

Θα έρθει η ώρα σου.

Θα αντιμετωπίσεις τον ίδιο δαίμονα και θα τον νικήσεις.

Η Άργουεν στον Άραγκορν

Η συντροφιά του δαχτυλιδιού,

από τον σκηνοθέτη Πίτερ Τζάκσον

Knock, knock, knocking on heaven's door.

Bob Dylan

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΟΙ ΠΑΛΙΕΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΧΑΣΤΟΥΝ

*Blood and fire are too much for these
restless hearts to hold.*
Indigo Girls, «Blood and Fire»

Σκάλιερ

Τα πυροτεχνήματα ξέσπασαν σε έναν εκτυφλωτικό γαλαξία χρωμάτων και ήχων, σκορπώντας ένα ουράνιο τόξο πάνω από τον ουρανό του Λονδίνου, καθώς το πλήθος στο Ανάχωμα της Βικτόρια επευφημούσε με πάθος το ξεκίνημα της Νέας Χρονιάς. Η Σκάλιερ Βαν Άλεν παρακολουθούσε τους πανηγυρισμούς από το μπαλκόνι του μεγάρου στην άλλη πλευρά του Λόφου Πράιμροουζ, θαυμάζοντας την εκπληκτική θεά που πρόσφερε το Μάτι του Λονδίνου, καθώς έλαμπε με χρώματα ασημένια και μοβ της λεβάντας στον νυχτερινό ουρανό, πλαισιωμένο από το λαμπερό περίγραμμα των μικρών γαλάζιων φώτων στις σειρές των δέντρων που περιτριγύριζαν το πάρκο.

«Είναι σχεδόν μεσάνυχτα», είπε ο Όλιβερ Χάζαρντ-Πέρι καθώς εμφανίστηκε με δυο ποτήρια σαμπάνιας. Με ένα χαμόγελο, έδωσε το ένα στη Σκάλιερ. Φορούσε ένα κολλαριστό μαύρο σμόκιν με αστραφτερά ασημένια μανικετόκουμπα και η Σκάλιερ είχε μείνει άναυδη από την αρρενωπότητά του – τη σοβαρότητα στον τρόπο με τον οποίο στεκόταν, την καινούργια αυτοπεποίθηση στο βήμα του. Τα ανοιχτοκάστανα μαλλιά του ήταν χτενισμένα προς τα πίσω πάνω από το μέτωπό του, τα καστανά του μάτια χαραγμένα από μερικές λεπτές ρυτίδες. Τα κορίτσια του Λονδίνου δεν τον χόρ-

ταιναν – το τηλέφωνό του βοούσε συνεχώς από μηνύματα για να τις συναντήσει για ποτό στο Λούλου ή να τους κάνει συντροφιά για άλλο ένα Pimps and Ho πάρτι στο Χάρις. Ο Όλιβερ της είχε πει τα πάντα για τις ερωτικές του περιπέτειες στη Νέα Υόρκη, με τη μάγισσα που είχε γιατρέψει την καρδιά του και είχε θεραπεύσει το αίμα του από τη λαχτάρα που ένιωθε ως υποτακτικός της Σκάιλερ. Είχε γίνει ξανά απλώς ο ανθρώπινος Αγωγός της, αλλά ήταν ακόμη το αξιαγάπητο αγόρι που είχε υπάρξει ο καλύτερος φίλος της από την αρχή.

«Στην υγεία μας», είπε εκείνη, αποδεχόμενη το ποτήρι και τσουγκρίζοντάς το με το δικό του. Είχε συμφωνήσει να πάει στο πάρτι παρά την άσχημη διάθεσή της και φορούσε ένα μαύρο βελούδινο φόρεμα που της πήγαινε. Ένα πένθιμο φόρεμα, είχε σκεφτεί αναπόφευκτα γλιστρώντας το πάνω από τους ώμους της νωρίτερα εκείνο το βράδυ. Είχε ένα βαθύ ντεκολτέ και ήταν αμάνικο. Στην αντίθεση του σκούρου υφάσματος, οι κλείδες της ήταν κοφτερές γραμμές και ήξερε πως τα χέρια της έδειχναν οδυνηρά αδύνατα. Φορούσε το δαχτυλίδι του δεσμού της στο αριστερό της χέρι και στο μπράτσο της ένα ασημένιο βραχιόλι που της το είχε προσφέρει ο Όλιβερ ως δώρο γενεθλίων χρόνια πριν.

Ο φίλος της την κοίταξε προσεκτικά.

«Δείχνεις όμορφη και τραγική, όπως ακριβώς θα έπρεπε να δείχνει μια ηρωίδα την παραμονή της μάχης. Σαν την Ιωάννα της Λορένης με την ασημένια πανοπλία της».

«Ευγενικό εκ μέρους σου αυτό που λες, αν και δε νιώθω ιδιαίτερα γενναία», είπε η Σκάι, παίζοντας νευρικά με το καινούργιο κοντό της κούρεμα, μια νεράιδα με «αφέλειες», όπως λένε οι Βρετανοί τη φράντζα. «Ίσως όμως η σαμπάνια να βοηθήσει». Χαμογέλασε, παρότι ένιωσε μια παράξενη πα-

γωνιά, όχι από το παγωμένο αεράκι, αλλά από την ανεξήγητη, ακλόνητη αίσθηση ότι την παρακολουθούσαν. Όρθια στη βεράντα, ένιωθε ξαφνικά ευάλωτη και εκτεθειμένη, απέφυγε όμως να το πει στον Όλιβερ. Δεν ήθελε να τον κάνει να ανησυχήσει περισσότερο απ' όσο ανησυχούσε ήδη. Και πάλι όμως είχε την αίσθηση ότι κάποιος την παρακολουθούσε. Παρακολουθούσε και περίμενε.

Προσπάθησε να αποδιώξει τη νευρική της και μαζί παρακολουθούσαν σε συντροφική σιωπή τα πυροτεχνήματα που έσκαγαν και τον τροχό του Φέρις να γυρίζει. Τους μήνες που είχαν ζήσει στο Λονδίνο είχαν επισκεφθεί όλα τα συνηθισμένα τουριστικά μέρη. Όχι πως ήταν εκεί για να διασκεδάσουν – αν και με τον Κίνγκσλεϊ Μάρτιν τριγύρω, η διασκέδαση δεν ήταν ποτέ εκτός προγράμματος.

«Εδώ είστε εσείς οι δύο!» Εμφανίστηκε απότομα ο Κίνγκσλεϊ, συνοδεύοντάς τους στη βεράντα μαζί με ένα χαρούμενο πλήθος καλεσμένων. Το πάρτι ήταν δική του ιδέα – να συγκεντρώσουν ό,τι είχε απομείνει από το Συμβούλιο του Λονδίνου, ανασυντάσσοντας τα στρατεύματα για ένα τελευταίο ζήτω πριν από το τέλος. Είχε ζωηρό χρώμα και ήταν όμορφος και κομψά ατημέλητος με τα επίσημα ρούχα – το παπιγιόν λυμένο και κρεμασμένο σκανταλιάρικα από τον γιακά του πουκαμίσου του. Στον Κίνγκσλεϊ όφειλαν τα επίσημα ρούχα και την παλαιωμένη σαμπάνια. «Ας συναντήσουμε τον καινούργιο χρόνο με στιλ!» είχε επιμείνει.

Ο Κίνγκσλεϊ και οι φίλοι του φορούσαν κωνικά καπέλα και φουσούσαν ζωηρόχρωμες τρομπέτες που εκτόξευαν γλώσσες από λεπτό χαρτί. Έδωσε στη Σκάιλερ ένα ραβδάκι που πετούσε αστεράκια και εκείνη το κούνησε έξω από το μπαλκόνι, ανταλλάσσοντας ένα χαμόγελο με τον Όλιβερ καθώς

οι σπίθες πετούσαν στον νυχτερινό ουρανό. Η αντίστροφη μέτρηση ξεκίνησε και μαζί συνόδεψαν τους Αναζητητές στην τραγουδιστή απαγγελία. «Δέκα, εννιά, οχτώ, επτά... τρία, δύο, ένα...»

Η φασαρία ήταν εκκωφαντική καθώς η ορχήστρα ούρλιαξε την «Πέμπτη» του Μπετόβεν και τα πυροτεχνήματα εξερράγησαν με εκρήξεις μεγέθους κανονιού.

«Ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος», είπε άηχα ο Όλιβερ.

«ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ! ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ! ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ!»

ούρλιαξε ο Κίνγκσλεϊ, δίνοντας σε καθέναν από τους φίλους του ένα άτσαλο μεθυσμένο φιλί στο μάγουλο, προτού οδηγήσει τη χαρούμενη ομάδα σε μια ζωηρή απόδοση του «Auld Lang Syne»* με τη βαθιά φωνή τενόρου.

Η Σκάιλερ αντάλλαξε ένα κωμικό χαμόγελο με τον Όλιβερ για τις χαζομάρες του Κίνγκσλεϊ. Τους τελευταίους μήνες οι δυο τους είχαν φερθεί ουσιαστικά ως φύλακες, γονείς και έμπιστοι του Αναζητητή και, παρότι η Σκάλι χαιρόταν που τον έβλεπε τόσο ευδιάθετο, ο Κίνγκσλεϊ μπορούσε να είναι απερίσκεπτος και έτσι ανησυχούσε για αυτόν.

«Ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος, Όλι», είπε φιλώντας τον ανάλαφρα στο μάγουλο. Της ήρθε στο μυαλό η περασμένη παραμονή Πρωτοχρονιάς που είχαν περάσει μαζί παρακολουθώντας την τηλεοπτική πτώση της μπάλας στην πλατεία Τάιμς, αιώνια απροσκάλεστοι σε κάποιον από τους θορυβώδεις εορτασμούς που οργάνωναν οι συμμαθητές τους στο Ντατσέσν. Μια φορά κι έναν καιρό, η Σκάιλερ λα-

---

* Πρόκειται για ποίημα που έγραψε ο Σκοτσέζος ποιητής Robert Burns το 1788, το οποίο μελοποιήθηκε και αποτελεί παραδοσιακό εορταστικό τραγούδι στις αγγλόφωνες χώρες. (Σ.τ.Μ.)

χταρούσε να ζήσει ένα πραγματικά σπουδαίο πάρτι – ένα ραντεβού για τη βραδιά, κάποιον για να φιλήσει τα μεσάνυχτα, την ευκαιρία να φορέσει ένα όμορφο φόρεμα, να ανυπομονεί για το επερχόμενο έτος μέσα στα χέρια ενός αγοριού που αγαπούσε. Έσφιξε τρυφερά το χέρι του Όλιβερ, παρότι η καρδιά της πονούσε για την αληθινή της αγάπη.

Είχαν περάσει αρκετοί μήνες από τότε που είχε πει αντίο στον Τζακ Φορς στις ερήμους της Αιγύπτου. Άλλο κλίμα, άλλη ζωή, έτσι της φαινόταν. Του είχε υποσχεθεί ότι θα προχωρούσε με την αναζήτησή της, με την αποστολή της· ότι θα ξεχνούσε την αγάπη για χάρη του καθήκοντος. Θυμήθηκε την τελευταία νύχτα τους μαζί, τον τρόπο με τον οποίο την κρατούσε κοντά του, τον τρόπο με τον οποίο είχαν φωλιάσει ο ένας μέσα στον άλλον, δέρμα με δέρμα, ανάσα με ανάσα, μη θέλοντας να αποχωριστούν, ούτε για μια στιγμή. Τι είχε συμβεί στον Τζακ; Ήταν άραγε ακόμη ζωντανός; Τον είχε σκοτώσει η Μίμι; Η Σκάι δεν ήξερε. Δεν υπήρχε τρόπος να ξέρει. Δεν είχε υπάρξει κανένα σημάδι κανενός από τους αδελφούς Φορς για μήνες και με τα Συμβούλια διαλυμένα και τα βαμπίρ σε ουσιαστική απόσυρση δεν υπήρχαν καθόλου νέα έτσι κι αλλιώς.

«Είμαι σίγουρος ότι ο Τζακ είναι ζωντανός», είπε ο Όλιβερ διαβάζοντας τις σκέψεις της, όπως πάντα.

Εκείνη δεν απάντησε, απλώς ήπια άλλη μια γουλιά από το ποτήρι της.

«Και η Μίμι... με κάποιον τρόπο, δεν πιστεύω πως θα μπορούσε ο ένας τους να καταστρέψει τον άλλον. Απλώς δεν μπορώ να το δω», είπε.

Αν ο Τζακ ήταν νεκρός, εκείνη θα το ήξερε, σκέφτηκε η Σκάιλερ. Με κάποιον τρόπο θα το ήξερε, έτσι δεν είναι; Θα

το *ένιωθε*. Το μόνο όμως που *ένιωθε* ήταν μούδιασμα. Σαν να της είχε αποκοπεί ένα άκρο, σαν να ήταν η καρδιά της τόσο κουρασμένη να φοβάται και να πενθεί που είχε εγκαταλείψει την ελπίδα. Ήταν υπερβολικά δύσκολο να σκέφτεται τον Τζακ και εκείνο που είχαν μεταξύ τους. Μια υπόσχεση, έναν δεσμό, μια ευτυχία, μια αγάπη για τους αιώνες, για τα βιβλία της ιστορίας... Ήταν όμως αυτό αγάπη ή πόνος; Την πονούσε να σκέφτεται τον Τζακ, την αποσπούσε από τη δουλειά της. Έπρεπε να τον κρατά μακριά από το μυαλό της. Έπρεπε να ξεχάσει ώστε να μπορέσει να επικεντρωθεί στο καθήκον που είχε μπροστά της. Ο Εωσφόρος κινούσε τα πιόνια του επάνω στη σκακιέρα. Το τέλος του παιχνιδιού ήταν μπροστά τους. Η επιβίωση των βαμπίρ ήταν αμφισβητούμενη. Η μάχη για τους Ουρανούς και τη Γη θα ξεκινούσε και θα τελείωνε μαζί της.

«Ξέρω ότι ο Τζακ δεν άπλωνε ποτέ το χέρι του επάνω της και ελπίζω να έχεις δίκιο για τη Μίμι», είπε.

«Το ξέρω ότι έχω», είπε ο Όλιβερ με βεβαιότητα.

Ο Όλιβερ υπερασπιζόταν τη Μίμι για μήνες. Η Σκάιλερ δεν ήταν τόσο σίγουρη όσο εκείνος για την αλλαγή στην καρδιά της Μίμι. Η Μίμι ήταν πάντα περισσότερο από απόλυτα αποφασισμένη να καταστρέψει τον Τζακ, να πάρει εκδίκηση, όμως ο Όλιβερ ήταν πεπεισμένος πως η τρυφερότητα της ήταν τώρα στραμμένη αλλού. Η Σκάιλερ δεν ήταν σίγουρη πόσο πολύ πίστευε πως ο Κίνγκσλεϊ είχε αντικαταστήσει τον Τζακ στην καρδιά της Μίμι Φορς. Εξάλλου, ο Κίνγκσλεϊ δε μιλούσε ποτέ για τη Μίμι και όσα είχαν συμβεί μεταξύ τους. Σύμφωνα με τον Όλιβερ, η Μίμι είχε παραιτηθεί από την ψυχή της για να τον βγάλει από τον Κάτω Κόσμο – κάτι που περιέπλεκε ακόμη περισσότερο τα πράγμα-

τα, επειδή, αν η Μίμι είχε χάσει εκείνη τη λίγη ψυχή που είχε, τότε τι σήμαινε αυτό για τον Τζακ;

Ο Κίνγκσλεϊ ήταν σίγουρα πολύ πιο συγκρατημένος απ' ό,τι τον θυμόταν η Σκάιλερ – δούλευε σαν σκυλί κάθε μέρα, θαμμένος κάτω από τα βιβλία του Αποθετηρίου. Υπήρχαν φήμες στον Κάτω Κόσμο πως οι δαίμονες είχαν ανακαλύψει ένα όπλο πιο ισχυρό από τη Λευκή Φωτιά του Παραδείσου – αν όμως υπήρχε τέτοιο πράγμα, ο Αναζητητής δεν το είχε ανακαλύψει ακόμη και τον προβληματίζε που οι Γαλαζοαίματοι παρέμεναν ανυποψίαστοι για τα μοχθηρά σχέδια του Σκοτεινού Πρίγκιπα. Σίγουρα όμως δε φερόταν σαν να έχει ραγισμένη καρδιά – η πονηρή αλεπού ήταν κάθε βράδυ έξω με ένα διαφορετικό κορίτσι στο μπράτσο της, πίνοντας, γλεντοκοπώντας, σε μια ατελείωτη γύρα σε κάθε κλαμπ, μπαρ και παμπ της πόλης.

Ανάμεσα στον Κίνγκσλεϊ και τον Όλιβερ και το σκελετωμένο πλήθος των κακοπαθημένων Αναζητητών, το ρετιρέ τους – ένα καταφύγιο των Αναζητητών – ήταν πλημμυρισμένο από κορίτσια. Στην αρχή η Σκάιλερ είχε διασκεδάσει με τον εργένικο τρόπο ζωής τους – ήταν τόσο διαφορετικά από το ήρεμο σπιτικό που είχαν με τον Τζακ ως νιόπαντροι στην Αλεξάνδρεια. Η υπομονή της όμως είχε εξαντληθεί από τη συνεχή παρέλαση των Αγγλίδων συνοδών και των πεταλούδων της νύχτας που μαζεύονταν όλη την ώρα στο διαμέρισμά τους. Οι τουαλέτες βρομούσαν άρωμα, ο πάγκος της κουζίνας ήταν πάντα γεμάτος με λεκιασμένα με κραγιόν ποτήρια του κρασιού και μια φορά μάλιστα η Σκάιλερ είχε ανασύρει ένα δαντελένιο εσώρουχο πίσω από τα μαξιλάρια του καναπέ.

Η Σκάιλερ άδειασε το ποτήρι της και ο Κίνγκσλεϊ εμφανίστηκε στο πλευρό της με ένα τεράστιο μπουκάλι σαμπά-

νίας Bolly. Εκείνη σήκωσε το χέρι της προσπαθώντας να διαμαρτυρηθεί, αλλά ήταν μάταιο. Της το γέμισε μέχρι επάνω ώσου οι φυσαλίδες ξεχείλισαν.

«Ο Μπίνγκο, ο Άρτσι, ο Γκιγκ και η υπόλοιπη ομάδα λένε να πέσουν μαζί με το πλήθος στον Τάμεση. Εσείς, παιδιά, είστε μέσα;» ρώτησε, με τα γαλάζια του μάτια να αστράφτουν σκανταλιάρικα.

«Με αυτό τον καιρό;» αντέδρασε ο Όλιβερ.

«Έλα τώρα, δικέ μου, θα έχει φάση!» είπε ο Κίνγκσλεϊ.

Ο Όλιβερ δίστασε. Κοίταξε τη Σκάιλερ, που κούνησε το κεφάλι της.

«Θα είσαι εντάξει;» ρώτησε.

«Είμαι μια χαρά, πήγαινε. Ο Κίνγκσλεϊ έχει δίκιο, θα έχει πλάκα». Η Σκάιλερ χαμογέλασε στους δυο τους καθώς ενώνονταν με τη χαρούμενη ομάδα που ήδη έβγαζε τα ρούχα της στην μπροστινή πόρτα.

Από τότε που είχαν φτάσει οι τρεις τους στην πόλη, είχαν φέρει σε πέρας πολλά, ανάμεσά τους και τον προσδιορισμό της φυσικής τοποθεσίας της Πύλης της Επαγγελίας, ένα προσεκτικά φυλαγμένο μυστικό που μόνο οι τρεις τους μοιράζονταν. Ο Κίνγκσλεϊ, ως ο πιο υψηλόβαθμος από τους τρεις (η Σκάιλερ δεν είχε ακόμη καταφέρει να έχει μια πραγματική θέση στην κοινωνία τους), είχε στείλει μήνυμα στους εναπομείναντες Αναζητητές να έρθουν στο Λονδίνο και να περιμένουν εντολές και, λίγο λίγο, τα βαμπίρ είχαν βρει τον δρόμο της επιστροφής τους στην πόλη. Αρκετά από αυτά βρισκόνταν στο πάρτι εκείνη τη νύχτα, αλλά ήταν νευρικά και καχύποπτα και πολλά συζητούσαν να επιστρέψουν καλύτερα κάτω από τη Γη. Δεν είχαν ιδέα τι ήταν αυτό για το οποίο περίμεναν και η Σκάιλερ δεν ήταν ακόμη έτοιμη να τους πει.

Ο Κίνγκσλεϊ την είχε προειδοποιήσει να μη μοιραστεί αυτά που γνώριζαν για τα σχέδια του Εωσφόρου, καθώς φοβόταν και άλλους προδότες ανάμεσά τους.

Η Πύλη της Επαγγελίας είχε ιδρυθεί τις δοξασμένες μέρες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, όταν είχε ιδρυθεί η Τάξη των Επτά, με την ανακάλυψη των Μονοπατιών των Νεκρών. Η Αλέγκρα Βαν Άλεν ή Γαβριήλ, όπως ήταν το πραγματικό της όνομα, αποφάσισε πως η Πύλη της Επαγγελίας ήταν διχοτομημένη και πως, ενώ το ένα μονοπάτι οδηγούσε στον Κάτω Κόσμο, ένα άλλο μονοπάτι, ένα μυστικό μονοπάτι, οδηγούσε πίσω στον Παράδεισο που είχαν χάσει. Ο Τσαρλς Φορς, ο αρχάγγελος Μιχαήλ, είχε υποψιαστεί ότι υπήρχε ένα τέτοιο μονοπάτι και γι' αυτό τον λόγο είχε διατάξει να μην καταστραφούν τα μονοπάτια αλλά να φυλάσσονται.

Τι είχε συμβεί λοιπόν στη Ρώμη; Γιατί είχε κρατήσει ο Γαβριήλ την ανακάλυψή του μυστική από τον Μιχαήλ; Ήταν κατά τη διάρκεια της Κρίσης στη Ρώμη που οι Γαλαζοαίματοι είχαν ανακαλύψει πως οι Ασημοαίματοι κρύβονταν ανάμεσά τους. Ο Καλιγούλας είχε ξεσκεπαστεί ότι ήταν ο Εωσφόρος, όμως ο αρχάγγελος Μιχαήλ είχε θριαμβεύσει, στέλνοντάς τον πίσω στον Κάτω Κόσμο. Υποτίθεται πως οι Ασημοαίματοι είχαν ηττηθεί. Αντί γι' αυτό όμως, συνέχισαν να θριαμβεύουν στις σκιές και να απειλούν τους Γαλαζοαίματους αιώνες μετά, κυνηγώντας τους νέους, μέχρι το σημερινό χάος. Η νίκη που είχε κερδίσει ο Μιχαήλ ήταν προσωρινή.

Η κόρη του Γαβριήλ θα μας φέρει σωτηρία. Θα οδηγήσει τους Έκπτωτους πίσω στον Παράδεισο. Ο παππούς της Λόρενς Βαν Άλεν πάντοτε το πίστευε αυτό και η Σκάλιερ ήξερε μέσα στην καρδιά της ότι είχε δίκιο, πως εκείνη κρατούσε το κλειδί. Υπήρχε μόνο ένα πρόβλημα: δεν είχε ιδέα τι σή-

μαινε αυτό. Η πύλη ήταν αμετακίνητη, στέρη σαν θησαυροφυλάκιο και αλώβητη σε μάγια και ξόρκια που είχε ρίξει επάνω της. Προσπαθούσε εδώ και μήνες και αποτύγχανε. Ο χρόνος τελείωνε – ο Σκοτεινός Πρίγκιπας είχε βάλει σκοπό του να καταστρέψει την πύλη και μάζευε τις δυνάμεις του για μάχη για να ξαναπάρει τον θρόνο που του είχε αποστερηθεί. Οι Ασημοαίματοι μπορούσαν να επιτεθούν ανά πάσα στιγμή και να συνεχίσουν την επανάσταση που είχε κατασταλεί τόσο καιρό πριν.

Οπότε πού κολλάω εγώ; Πώς θα εκπληρώσω την κληρονομιά μου;

Η Σκάιλερ αναλογιζόταν ακόμη τα ερωτήματά της, όταν όρμησαν ξανά μέσα τα αγόρια, με μάγουλα κατακόκκινα από το κρύο, σε διάφορες καταστάσεις γύμνιας – ο Κίνγκσλεϊ γυμνός μέχρι τη μέση, το δυνατό του στέρνο να φουσκώνει από βαθιές αναπνοές καθώς έπεσε στον καναπέ φορώντας το παντελόνι του σμόκιν του· ο Όλιβερ φορώντας το μποξεράκι του, κρατώντας ένα φλασκι με ουίσκι και χαμογελώντας στραβά.

«Δε σας έπιασαν; Νόμιζα πως ο τόπος θα ήταν γεμάτος μπάτσους», είπε η Σκάι, παίρνοντας θέση απέναντί τους και σταυρώνοντας τα χέρια της, νιώθοντας λίγο σαν δασκάλα που μάλωνε τα άτακτα νήπιά της. «Πού είναι όλοι οι άλλοι;»

«Σε άφτερ πάρτι στο Νότινγκ Χιλ», απάντησε ο Όλιβερ πετώντας το φλασκι στον Κίνγκσλεϊ, που το έπιασε και ήπια μια γουλιά.

«Πολύ διασκεδαστική επίδειξη», είπε ο Κίνγκσλεϊ στον Όλιβερ. «Δεν το φανταζόμουν ότι θα μπορούσες να μας παραβγείς».

Ο Όλιβερ χαμογέλασε αυτάρεσκα, σφίγγοντας τους φαρ-

διούς του ώμους. Όλες εκείνες οι προπονήσεις στον Κάτω Κόσμο είχαν κάνει τη δουλειά τους.

«Η ηλικία σου φαίνεται, γέρο...»

«Τέλος πάντων, καλά νέα, έτσι;» είπε ο Κίνγκσλεϊ. «Πες της».

«Να μου πει τι;» ρώτησε η Σκάιλερ, σίγουρη πως θα άκουγε κάποια καινούργια κατάκτηση ενός από τους δυο τους.

«Την ώρα που τρέχαμε στην όχθη, πέσαμε πάνω σε κάποιον». Ο Όλιβερ χαμογέλασε ειρωνικά.

«Ποιον;»

«Τον Λούκας Μέντριον, έναν συνταξιούχο λοχαγό των Αναζητητών. Εκείνος... εμ... αναγνώρισε τον Κίνγκσλεϊ».

«Το τατουάζ των Αναζητητών», εξήγησε ο Κίνγκσλεϊ με ένα υπεροπτικό χαμόγελο. «Αόρατο στο ανθρώπινο μάτι».

Ο Όλιβερ τον αγνόησε.

«Είπε πως δεν ήξερε κανένα βαμπίρ που να βρίσκεται ακόμη τριγύρω –είχε υποθέσει πως όλα είχαν κατέβει υπόγεια–, δεν είχε ακούσει πως ο Κίνγκσλεϊ είχε βγάλει ανακοίνωση και πιάσαμε την κουβέντα. Αποδείχτηκε πως ήταν ένας από τους Προστάτες του Γαβριήλ στη Ρώμη».

«Τι είναι αυτό;»

«Ακριβώς αυτό που σημαίνει. Αναζητητές με αποστολή την προστασία του», είπε ο Όλιβερ.

«Και;» Η Σκάιλερ έγειρε προς τα μπροστά.

«Είπε πως έχει κάτι σημαντικό να σου πει». Ο Κίνγκσλεϊ χαμογέλασε περιφρονητικά. «Για την κληρονομιά της μητέρας σου».

«Πιστεύεις πως μπορεί να είναι για τους τρεις εναπομείναντες φύλακες της πύλης;» ρώτησε η Σκάιλερ. Είχε σκεφτεί πως, αν υπήρχε κάποιος που θα ήξερε κάτι για να τους βοη-

θήσει να ξεκλειδώσουν το μυστικό της Πύλης της Επαγγελίας, αυτός θα ήταν ένα από τα επιζώντα μέλη της αρχικής τάξης. Τρεις έμεναν από την αρχική Τάξη των Επτά – ο Ονβάσιος, ο Παντέλουμ και η Όκτιλα ήταν ακόμη ζωντανοί, τα ίχνη τους χαμένα.

«Ίσως. Είπε πως δεν ήταν ασφαλές να μιλήσει, έτσι έρχεται να μας συναντήσει εδώ. Αύριο. Εννοώ, απόψε», είπε ο Όλιβερ, κοιτάζοντας το ρολόι, που έδειχνε πως ήταν τρεις και μισή τα ξημερώματα. «Κάτι πήγε καλά επιτέλους». Έδωσε μια γροθιά στον ώμο του Κίνγκσλεϊ και οι δυο τους κοίταξαν τη Σκάιλερ σαν ενθουσιασμένα κουταβάκια που περίμεναν ανταμοιβή.

Ήταν όπως ακριβώς συνήθιζε να λέει ο Τζακ –ένα στοιχείο ήταν το μόνο που χρειάζονταν–, ένα φως στο σκοτάδι και όλα θα φωτίζονταν. Ο Τζακ... ας ήταν εδώ μαζί της τώρα... όμως η Σκάιλερ δεν μπορούσε να συνεχίσει να κολλάει στην απουσία του. Είχε ορκιστεί να προχωρήσει μπροστά. Υπήρχε πάλι εκείνη η αίσθηση – εκείνη η αλλόκοτη εντύπωση ότι δεν ήταν μόνη, αλλά την αγνόησε. Πινόταν απλώς παρανοϊκή.

Έτσι, η Σκάιλερ ανταπέδωσε τα χαμόγελά τους, πρόθυμη να αποδώσει έπαινο.

«Πράγματι, ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος».

Ο χρόνος τελειώνει για τη Σκάιλερ Βαν Άλεν. Ο Σκοτεινός Πρίγκιπας βρίσκεται προ των Πυλών του Παραδείσου, αποφασισμένος να κυριεύσει μια για πάντα τον ουράνιο θρόνο. Αυτή τη φορά έχει στο πλάι του τους αγγέλους Άμπαντιον και Αζραήλ – ή αλλιώς Τζακ και Μίμι. Έτοι νομίζει τουλάχιστον. Ακόμη κι όταν ο Εωσφόρος αναθέτει στον Τζακ και στη Μίμι να σκοτώσουν τους αγαπημένους τους, εκείνοι ορκίζονται κρυφά να νικήσουν τον Σκοτεινό Πρίγκιπα.

Στο μεταξύ, η Μπλις έχει ενώσει τις δυνάμεις της με τον Λόουσον, τον μεγαλύτερο λύκο του Κάτω Κόσμου, προκειμένου να ελευθερώσει τον λαό του από την Κόλαση. Από την επιτυχία αυτής της αποστολής εξαρτώνται πολλά.

Όταν συλλαμβάνεται η Σκάιλερ, πρέπει να πάρει μια τρομερή απόφαση. Θα βρει, άραγε, τη δύναμη να κάνει το ασύλληπτο;

Η επική σειρά των Γαλαζοαίματων ολοκληρώνεται στο έβδομο βιβλίο με πρωταγωνιστές το θάρρος, τη θυσία και την αιώνια αληθινή αγάπη.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0918-4

9 786180 109184

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15674

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η